

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 17 stycznia 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Zamknięcie rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych – Dyrektywa 98/26/WE – Zakres stosowania – Pojęcie „zlecenia transferu” – Zlecenie płatnicze przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej, wobec której ogłoszona została następnie upadłość

W sprawie C-639/17

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Augstākā tiesa (sąd najwyższy, Łotwa) postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 listopada 2017 r., w postępowaniu:

SIA „KPMG Baltics”, działająca w charakterze syndyka masy upadłości AS „Latvijas Krājbanka”,

przeciwko

SIA „Kipars AI”,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz (sprawozdawca), prezes siódmej izby, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász i C. Vajda, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu SIA „KPMG Baltics”, działającej w charakterze syndyka masy upadłości AS „Latvijas Krājbanka” przez J. Ozoliņša,
- w imieniu rządu łotewskiego przez I. Kucinę oraz E. Petrocką-Petrovską, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka, J. Vlácilę oraz O. Serdulę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez G. Rocchittę, avvocato dello Stato,

* Język postępowania: łotewski.

– w imieniu Komisji Europejskiej przez H. Tserepę-Lacombe oraz I. Rubene, działające w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. 1998, L 166, s. 45), zmienionej dyrektywą 2009/44/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r. (Dz.U. 2009, L 146, s. 37) (zwanej dalej „dyrektywą 98/26”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy SIA „KPMG Baltics”, działającą w charakterze syndyka masy upadłości AS „Latvijas Krājbanka”, a SIA „Ķīpars AI”, dotyczącego wykonania zlecenia płatniczego wystawionego Latvijas Krājbanka przez SIA „Ķīpars AI”.

Ramy prawne

- 3 Motywy 1–4 dyrektywy 98/26 stanowią:

„(1) Raport Lamfalussy’ego z 1990 r. dla gubernatorów banków centralnych krajów G-10 wskazał na istotne ryzyko systemowe właściwe dla systemów płatności funkcjonujących na podstawie kilku typów prawnych regulujących kompensowanie płatności, w szczególności kompensowanie wielostronne; zmniejszenie ryzyka prawnego związanego z uczestnictwem w systemach rozrachunku brutto w czasie rzeczywistym ma fundamentalne znaczenie, biorąc pod uwagę coraz wyższy stopień rozwoju tych systemów.

(2) Zagadnieniem najwyższej wagi jest również zmniejszenie poziomu ryzyka związanego z uczestnictwem w systemach rozrachunku papierów wartościowych, w szczególności gdy istnieją ściśle powiązania pomiędzy takimi systemami i systemami płatności.

(3) Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynienie się do sprawnego i efektywnego pod względem kosztów funkcjonowania porozumień w zakresie rozrachunku płatności transgranicznych i papierów wartościowych w ramach Wspólnoty, co wzmacnia swobodę przepływu kapitału na rynku wewnętrznym [...].

(4) Pożądane jest, aby systemy prawne państw członkowskich zmierzały do wyeliminowania zakłóceń w systemie, spowodowanych postępowaniem upadłościowym wobec uczestnika tego systemu”.

- 4 Zgodnie z art. 1 tej dyrektywy:

„Przepisy niniejszej dyrektywy stosują się do:

a) każdego systemu, jak zdefiniowano w art. 2 lit. a), podlegającego prawu państwa członkowskiego i działającego w dowolnej walucie, EUR [euro] lub w różnych walutach, które system taki wzajemnie wymienia;

b) każdego uczestnika takiego systemu;

c) zabezpieczenia dostarczonego w związku z:

- uczestnictwem w systemie lub
- operacjami przeprowadzanymi przez banki centralne państw członkowskich lub Europejski Bank Centralny w ramach wykonywania przez nie funkcji banków centralnych”.

5 Artykuł 2 wskazanej dyrektywy stanowi:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

a) termin »system« oznacza formalne porozumienie:

- pomiędzy trzema uczestnikami lub większą ich liczbą, z wyłączeniem operatora tego systemu, agenta rozrachunkowego, partnera centralnego, izby rozliczeniowej lub uczestnika pośredniego, jeżeli tacy występują, zawierający wspólne zasady i jednolite ustalenia dotyczące rozliczeń – niezależnie od tego, czy są one przeprowadzane przy pomocy partnera centralnego – lub służące realizacji zleceń transferu pomiędzy uczestnikami,
- podlegające wybranemu przez uczestników prawu państwa członkowskiego – jednakże uczestnicy mogą wybrać prawo tylko takiego państwa członkowskiego, w którym co najmniej jeden z nich ma swoją siedzibę główną, oraz
- nienaruszające innych, bardziej restrykcyjnych, powszechnie obowiązujących warunków ustanowionych przez prawo krajowe, wskazane jako system i zgłoszone Komisji przez państwo członkowskie, którego prawo jest stosowane, po zaakceptowaniu przez to państwo członkowskie zasad funkcjonowania tego systemu.

[...]

b) termin »instytucja« oznacza:

- instytucję kredytową określoną w art. 4 ust. 1 [pkt 1] dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (przekształcenie) [Dz.U. 2006, L 177, s. 1], w tym instytucje wymienione w wykazie zawartym w art. 2 tej dyrektywy,
- przedsiębiorstwo inwestycyjne określone w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych [zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1)], z wyjątkiem instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 tej dyrektywy,
- organy władzy publicznej i przedsiębiorstwa przez nie gwarantowane, lub
- wszelkie przedsiębiorstwa, których siedziby główne znajdują się poza terytorium [Unii], których funkcje odpowiadają funkcjom instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych Wspólnoty, jak zdefiniowano w tiret pierwsze i drugie,

które uczestniczą w systemie i które ponoszą odpowiedzialność za wykonanie zobowiązań finansowych wynikających z realizacji zleceń transferu w tym systemie.

[...]

- c) termin »partner centralny« oznacza podmiot umiejscowiony między instytucjami w systemie, który działa jako wyłączny kontrahent tych instytucji odnośnie do ich zleceń transferu;
- d) termin »agent rozrachunkowy« oznacza podmiot udostępniający instytucjom i/lub partnerowi centralnemu uczestniczącym w systemach rachunki rozliczeniowej, poprzez które w takich systemach dokonywany jest rozrachunek zleceń transferu, oraz, w niektórych przypadkach, udzielający kredytu do celów rozrachunkowych tym instytucjom i/lub partnerom centralnym;
- e) termin »izba rozliczeniowa« oznacza podmiot ponoszący odpowiedzialność za wyliczenie pozycji netto instytucji, partnera centralnego i/lub agenta rozrachunkowego, jeżeli tacy występują;
- f) termin »uczestnik« oznacza instytucję, partnera centralnego, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową lub operatora systemu.

Zgodnie z zasadami systemu ten sam uczestnik może działać jako partner centralny, agent rozrachunkowy lub izba rozliczeniowa lub realizować część lub całość tych zadań.

Państwo członkowskie może zdecydować, że do celów niniejszej dyrektywy uczestnik pośredni może być uznany za uczestnika, jeśli jest to uzasadnione ze względu na ryzyko systemowe. W przypadku gdy uczestnika pośredniego uważa się za uczestnika ze względu na ryzyko systemowe, nie ogranicza to odpowiedzialności uczestnika, przez którego uczestnik pośredni przekazuje zlecenia transferu do systemu;

- g) termin »uczestnik pośredni« oznacza instytucję, partnera centralnego, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową lub operatora systemu, których łączą stosunki umowne z uczestnikiem systemu realizującego zlecenia transferu, co umożliwi uczestnikowi pośredniemu przekazywanie zleceń transferu przez ten system, pod warunkiem że uczestnik pośredni jest znany operatorowi systemu”;

[...]

- i) termin »zlecenie transferu« oznacza:

- każde wystawione przez uczestnika zlecenie przekazania do dyspozycji odbiorcy kwoty pieniężnej w formie zapisu księgowego na rachunkach instytucji kredytowej, banku centralnego, partnera centralnego lub agenta rozrachunkowego lub każde zlecenie, które powoduje przyjęcie lub wypełnienie zobowiązania płatniczego, jak to określają zasady systemu, lub
- każde wystawione przez uczestnika zlecenie przeniesienia tytułu własności do papierów wartościowych lub roszczeń wynikających z papierów wartościowych w formie zapisu księgowego w rejestrze lub w inny sposób;

[...]

- p) termin »operator systemu« oznacza podmiot lub podmioty odpowiedzialne prawnie za działanie systemu. Operator systemu może również prowadzić działalność jako agent rozrachunkowy, partner centralny lub izba rozliczeniowa”.

6 Zgodnie z art. 3 teże dyrektywy:

„1. Zlecenia transferu i kompensowanie są prawnie wymagalne i wiążące dla osób trzecich nawet w przypadku postępowania upadłościowego wobec uczestnika, pod warunkiem że zlecenia transferu zostały wprowadzone do systemu przed momentem otwarcia takiego postępowania upadłościowego

określonego w art. 6 ust. 1. Ma to również zastosowanie do przypadków postępowania upadłościowego wobec uczestnika (w danym systemie lub w systemie interoperacyjnym) lub wobec operatora systemu interoperacyjnego niebędącego uczestnikiem.

[...]

3. Moment wprowadzenia zlecenia transferu do systemu jest określony przez zasady funkcjonowania tego systemu. Jeżeli w prawie krajowym rządzącym systemem istnieją warunki określające moment wprowadzenia zleceń do systemu, to zasady funkcjonowania systemu muszą być zgodne z tymi warunkami.

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 7 W dniu 17 listopada 2011 r. Ķipars AI, będąca posiadaczem zwykłego rachunku bieżącego w Latvijas Krājbanka, przekazała tej ostatniej zlecenie transferu wszystkich środków dostępnych na tym rachunku bieżącym na inny jej rachunek, prowadzony w innym banku. Zlecenie to zostało złożone w wewnętrznym systemie rozrachunku Latvijas Krājbanka, a środki zostały odjęte z bieżącego rachunku Ķipars AI i zapisane na rachunku pośrednim Latvijas Krājbanka do celów transferu. Zlecenie płatnicze nie zostało jednak sfinalizowane, gdyż kilka godzin później Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisja rynków finansowych i kapitałowych, Łotwa) wydała wobec Latvijas Krājbanka zakaz wykonywania jakichkolwiek operacji, których kwota przekraczała 100 000 EUR, a następnie wobec tego banku została ogłoszona upadłość. KPMG Baltics została wyznaczona jako syndyk masy upadłości Latvijas Krājbanka.
- 8 Ponieważ sąd pierwszej instancji oraz sąd apelacyjny uwzględniły skargę wniesioną przez Ķipars AI w celu doprowadzenia do wykonania zlecenia płatniczego, KPMG Baltics wniosła do sądu odsyłającego skargę kasacyjną. W ramach tego postępowania Ķipars AI powołuje się w szczególności na dyrektywę 98/26. Jakkolwiek sąd odsyłający uważa zasadniczo, że dyrektywa ta nie znajduje zastosowania w stosunkach między jednostkami a instytucjami kredytowymi i w rezultacie – do zlecenia płatniczego będącego przedmiotem postępowania głównego, żywi on jednak wątpliwości co do tej kwestii, uważając, że pojęcie „zlecenia transferu” w rozumieniu wskazanej dyrektywy może również obejmować takie zlecenie płatnicze z uwagi na charakter transferu środków.
- 9 W powyższych okolicznościach Augstākā tiesa (sąd najwyższy, Łotwa) postanowił zawiesić postępowanie i przedłożyć Trybunałowi następujące pytania prejudycjalne:
 - „1) Czy wyrażenie [pojęcie] »zlecenie transferu« w rozumieniu [dyrektywy 98/26] obejmuje zlecenie płatnicze przekazane przez deponenta instytucji kredytowej w celu przekazania środków do innej instytucji kredytowej?
 - 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne – czy art. 3 ust. 1 [dyrektywy 98/26], który stanowi, że »zlecenia transferu i kompensowanie są prawnie wymagalne i wiążące dla osób trzecich nawet w przypadku postępowania upadłościowego wobec uczestnika, pod warunkiem że zlecenia transferu zostały wprowadzone do systemu przed momentem otwarcia takiego postępowania upadłościowego określonego w art. 6 ust. 1. Ma to również zastosowanie do przypadków postępowania upadłościowego wobec uczestnika (w danym systemie lub w systemie interoperacyjnym) lub wobec operatora systemu interoperacyjnego niebędącego uczestnikiem« należy interpretować w taki sposób, że zlecenie takie jak w przedmiotowej sprawie mogłoby zostać uznane za »wprowadzone do systemu« i powinno zostać wykonane?”.

W przedmiocie właściwości Trybunału

- 10 KPMG Baltics oraz rząd łotewski kwestionują w istocie właściwość Trybunału w zakresie udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne z uwagi na to, że zlecenie płatnicze będące przedmiotem postępowania głównego nie jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 98/26 i w związku z tym spór w postępowaniu głównym nie posiada żadnego związku z prawem Unii.
- 11 W tym względzie należy, po pierwsze, zauważyć, że poprzez swe pierwsze pytanie sąd odsyłający dąży właśnie do ustalenia, czy zlecenie płatnicze będące przedmiotem postępowania głównego należy do zakresu pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26, a zatem jest ono objęte zakresem stosowania tejże dyrektywy. W związku z tym argumentacja KPMG Baltics i rządu łotewskiego, zgodnie z którą to zlecenie płatnicze nie jest objęte zakresem stosowania tej dyrektywy, jest nierozdzielnie związana z odpowiedzią, jakiej należy udzielić co do istoty na pytanie pierwsze, i w rezultacie nie ma wpływu na właściwość Trybunału w zakresie udzielenia odpowiedzi na to pytanie [zob. podobnie wyroki: z dnia 10 września 2015 r., Wojciechowski, C-408/14, EU:C:2015:591, pkt 29; z dnia 26 września 2018 r., Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Effet suspensif de l'appel), C-180/17, EU:C:2018:775, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 12 Po wtóre, co się tyczy pytania drugiego – pytanie to zostało zadane wyłącznie na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, to znaczy sytuacji, w której zlecenie płatnicze będące przedmiotem postępowania głównego byłoby objęte zakresem dyrektywy 98/26. W tej sytuacji również nie można uznać, że pytanie drugie nie jest objęte właściwością Trybunału.
- 13 Wynika stąd, że Trybunał jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na zadane pytania.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 14 Poprzez swe pierwsze pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy zlecenie płatnicze takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej i obejmujące przeniesienie środków do innej instytucji kredytowej, wchodzi w zakres pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26, a zatem czy jest ono objęte zakresem stosowania tej dyrektywy.
- 15 Jak wynika z motywów 1–4 tej dyrektywy, ma ona na celu zmniejszenie ryzyka systemowego i zapewnienie stabilności systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych, ograniczając do minimum zakłócenia w tym systemie będące wynikiem ogłoszenia upadłości względem jednego z jego uczestników.
- 16 W tym celu rzezona dyrektywa przewiduje w szczególności w art. 3 ust. 1, że zlecenia transferów są prawnie wymagalne i wiążące dla osób trzecich nawet w przypadku postępowania upadłościowego wobec uczestnika, pod warunkiem że zlecenia transferu zostały wprowadzone do systemu przed momentem otwarcia takiego postępowania upadłościowego.
- 17 W niniejszym przypadku zlecenie płatnicze będące przedmiotem postępowania głównego zostało przekazane Latvijas Krājbanka przez Ķipars AI, posiadacza zwykłego rachunku bieżącego w tej instytucji, w celu dokonania transferu wszystkich środków dostępnych na tym rachunku bieżącym na rachunek, jak posiadała Ķipars AI w innej instytucji kredytowej. W celu ustalenia, czy takie zlecenie płatnicze wchodzi w zakres pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26, a zatem czy jest ono objęte jej zakresem stosowania, należy odnieść się do art. 1 tej dyrektywy, dotyczącego jej zakresu stosowania, a także do definicji zawartych w jej art. 2.

- 18 W tym zakresie zgodnie z art. 1 dyrektywy 98/26 jej przepisy stosują się do każdego systemu, jak zdefiniowano w art. 2 lit. a), do każdego uczestnika takiego systemu, a także zabezpieczenia dostarczonego w związku z uczestnictwem w systemie lub operacjami przeprowadzanymi przez banki centralne państw członkowskich lub Europejski Bank Centralny w ramach wykonywania przez nie funkcji banków centralnych.
- 19 Artykuł 2 lit. a) rzeczony dyrektywy definiuje pojęcie „systemu” jako oznaczające w istocie formalne porozumienie pomiędzy co najmniej trzema uczestnikami, zawierające wspólne zasady i jednolite ustalenia dotyczące rozliczeń lub służące realizacji zleceń transferu pomiędzy uczestnikami.
- 20 Jeżeli chodzi o pojęcie „zlecenia transferu”, to z art. 2 lit. a), b) i i) dyrektywy 98/26 wynika, że obejmuje ono wyłącznie zlecenia nakładające zobowiązania finansowe wystawione przez uczestników takiego systemu w jego ramach innym jego uczestnikom zobowiązanym do ich wykonania. Natomiast pojęcie to nie obejmuje zleceń nakładających zobowiązania finansowe wystawionych przez podmioty trzecie, nienależące do tego systemu.
- 21 To znaczenie pojęcia „zlecenia transferu” znajduje potwierdzenie a art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, który uzależnia ochronę przewidzianą w tym przepisie w odniesieniu do zleceń transferów od warunku, że zlecenia te „zostały wprowadzone do systemu”.
- 22 Znaczenie to potwierdza przede wszystkim okoliczność, że jak wynika z pkt 15 niniejszego wyroku, wskazana dyrektywa ma wyraźnie określony cel, jakim jest zmniejszenie ryzyka systemowego i zapewnienie stabilności systemów będących przedmiotem tej dyrektywy poprzez ograniczenie oddziaływania skutków postępowania upadłościowych na te systemy. Jeśli bowiem zlecenie wywołujące zobowiązania finansowe nie zostało wprowadzone do tego systemu przez jednego z jego uczestników, jego niewykonanie z uwagi na postępowanie upadłościowe nie stwarza ryzyka systemowego i nie wpływa na stabilność takiego systemu. Rozszerzenie ochrony przewidzianej w tej dyrektywie wobec zleceń transferu wystawionych w ramach takich systemów przez ich uczestników na wywołujące zobowiązania finansowe zlecenia wystawione przez podmioty trzecie, spoza tych systemów, wykraczałoby w związku z tym poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu założonego w dyrektywie 98/26.
- 23 W celu ustalenia, czy zlecenie płatnicze takie jak będące przedmiotem postępowania głównego objęte jest zakresem stosowania dyrektywy 98/26, należy zatem sprawdzić, czy można uznać, że zostało ono wystawione w ramach takiego systemu, zdefiniowanego w art. 2 lit. a) tej dyrektywy, przez jednego z jego uczestników.
- 24 Artykuł 2 lit. f) dyrektywy 98/26 wymienia w sposób wyczerpujący podmioty objęte zakresem pojęcia „uczestnika”. Uczestnikami tymi mogą być: „instytucja”, „partner centralny”, „agent rozrachunkowy”, „izba rozliczeniowa” lub „operator systemu”. Podmioty te są z kolei zdefiniowane szczegółowo w art. 2 lit. b)–e) i p) tej samej dyrektywy.
- 25 Otóż z definicji zawartych w tych ostatnich przepisach, przytoczonych w pkt 5 niniejszego wyroku, wynika, że posiadacz zwykłego rachunku bieżącego, taki jak *Κipars AI*, nie odpowiada żadnemu z tychże podmiotów. W szczególności taki posiadacz bieżącego rachunku nie jest objęty zakresem pojęcia „instytucji”, gdyż zgodnie z art. 2 lit. b) wskazanej dyrektywy obejmuje ono wyłącznie podmioty, które ponoszą odpowiedzialność za wykonanie zobowiązań finansowych wynikających z realizacji zleceń transferu wystawionych w tym systemie, do których należą w szczególności instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne.
- 26 Bez wątpienia art. 2 lit. f) akapit trzeci dyrektywy 98/26 przyznaje państwom członkowskim możliwość zadecydowania, że do celów niniejszej dyrektywy uczestnik pośredni może być uznany za uczestnika, jeśli jest to uzasadnione ze względu na ryzyko systemowe. Jednakże z akt sprawy będących w posiadaniu Trybunału nie można wywnioskować, że Republika Łotewska skorzystała z tej

możliwości. W każdym razie z definicji pojęcia „uczestnika pośredniego”, zawartej w art. 2 lit. g) wskazanej dyrektywy, wynika, że w zakres tego pojęcia wchodzi takie same podmioty jak podmioty objęte zakresem pojęcia „uczestnika”, wymienione w pkt 24 niniejszego wyroku, przy czym różnica między uczestnikiem a uczestnikiem pośrednim wynika z faktu, że pierwszy z nich jest związany z systemem w sposób bezpośredni, podczas gdy drugi z nich jest związany z systemem wyłącznie w sposób pośredni na mocy stosunku umownego z uczestnikiem systemu. Tymczasem w sytuacji gdy posiadacz zwykłego rachunku bieżącego, taki jak Kipars AI, nie odpowiada żadnemu z tych podmiotów, nie można uznać, że jest on uczestnikiem pośrednim w rozumieniu art. 2 lit. f) tejsz dyrektywy.

- 27 W związku z tym zlecenie płatnicze wystawione przez takiego posiadacza zwykłego bieżącego rachunku nie może być uznane za wystawione przez uczestnika systemu w rozumieniu art. 2 lit. a) i f) dyrektywy 98/26. Wynika stąd, jak wskazały zresztą wszystkie strony postępowania w uwagach przedstawionych Trybunałowi, że takie zlecenie płatnicze nie wchodzi w zakres pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu wskazanej dyrektywy i w rezultacie nie jest objęte zakresem stosowania tej dyrektywy.
- 28 W świetle powyższych uwag na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że zlecenie płatnicze takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej i obejmujące przeniesienie środków do innej instytucji kredytowej, nie wchodzi w zakres pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26 i w rezultacie nie jest objęte zakresem stosowania tejsz dyrektywy.
- 29 W związku z odpowiedzią udzieloną na pytanie pierwsze nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

- 30 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Zlecenie płatnicze takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej i obejmujące przeniesienie środków do innej instytucji kredytowej, nie wchodzi w zakres pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, zmienionej dyrektywą 2009/44/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r., i w rezultacie nie jest objęte zakresem stosowania tejsz dyrektywy.

Podpisy